

[Ragnhild Andersen.]

pligtelser til at føre krig i lande fjernt fra Danmark, forpligtelser til at deltage i krigsriske opgør i helt andre verdensdele end Europa.

Mit parti gjorde med rette gældende, da Atlantpagten blev vedtaget, at det var en militær angrebspagt, en krigspagt. Mit parti gjorde gældende, at sådanne verdensomspændende militærpagter med aggressivt indhold altid i historien har ført til krig. Ingen kunne dengang, og ingen kan i dag bestride dette faktum. Vi gjorde gældende, at den oprustning, der ville være en følge af tilslutningen til Atlantpagten, ville betyde øget fattigdom, afsavn og elendighed i vort land — og netop dette føler den danske befolkning i dag mere end nogensinde —, krigsfrygt i stedet for sikkerhed, voksende fattigdom, voksende vanskeligheder, voksende arbejdsløshed i stedet for bedre kår.

Den højtærede udenrigsminister, den højtærede statsminister, det ærede medlem hr. Hans Hedtoft, den højtærede forsvarsminister og det ærede medlem hr. Viggo Starcke har ligesom i de skæbnesvangre dage i marts 1949, da Danmark tiltrådte Atlantpagten, bøjet sig ydmygt i støvet for de amerikanske herrers krav. De blev overbevist i Ottawa, siger udenrigsministeren. Den danske befolkning tænker ikke således, som disse mennesker gør, der har repræsenteret Danmarks afgørelse i Ottawa. Med harme ser befolkningen, at udgifterne til militæret, til hjemmeværnet, til kaserner, til flyvepladser, til jetjagere, til kanoner, til skydeskoler, til udvidelse af tjenestetiden, til bunkersbyggeri, at disse udgifter tårner sig op. Med harme og under protest må man ude på landet aflevere god dansk muldjord, nedlægge hele landbrug, som har givet groplads til gode danske landbohjem, for at flyvepladser kan udvides, og for at militæret kan få alle de udvidelser, som man i dag gennemfører, blot fordi amerikanerne forlanger det. I stedet for de hårdt tiltrængte skoler, vi har brug for ud over landet, får vi skydeskoler, artilleriskoler og militære ødelæggesmidler. Jeg tænker på min egen hjemegn, Sjællands Odde, hvor man i mange år har ventet på at få centralskoler, og hvor børnene sendes 30—35 km væk blot for at få ordentlig skolegang. Her får man i dag en skole, men det er en skydeskole og ingen centralskole, som man har ventet på, siden loven derom blev vedtaget i 1937.

Og når den højtærede udenrigsminister siger her, at der ingen begrænsninger sker i den sociale lovgivning og på de sociale områder, vil jeg på befolkningens vegne tillade

mig at nedlægge den skarpeste protest. Det er urigtigt. Selv Danmarks Lærerforening protesterer imod, at skolebyggeriet stagnerer, at de skoler, man trænger til, ikke bliver bygget. Overalt i vore parker og på pladserne graver man huller til mennesker at krybe ned i i den krig, som forsvarsministeren lige stod her og talte om, jeg havde nær sagt med begejstring.

Så sent som i går fik jeg et rystende brev fra en gammel invalid, der lever her i København, og som lever under uværdige forhold som et andet dyr i en ussel bolig, der ikke er værdig for mennesker. Rotterne æder mit tøj og min mad, skriver han, og han sender brødet ind, som rotterne har ædt af. Sådan lever mennesker. Ikke til dem skaffer man de nødvendige boliger; hangarer bygger man til flyvemaskinerne, garager bygger man til militærets biler, stalde bygger man til dets heste, men til mennesker graver man først og fremmest huller i jorden, som de kan kravle ned i; det er det, man kalder forsvar af demokratiet.

Og hvor henter man så pengene fra til alle disse livsudslættende kolossaludgifter? Det er ligetil, det betragter man i hvert fald som ligetil. Gang på gang dykker man ned hos den arbejdende befolkning og henter beløbene, så arbejderklassen snart ikke ved sine levende råd. Partierne enes om det ene forlig efter det andet, skatterne stiger, tvungen opsparing gennemfører man, huslejeforhøjelse og prisstigninger. Skattevæsenet kræver ublu skatter af almindelige arbejdende mennesker i vort land. Ustandseligt stiger priserne, og i disse uger kræver man nu, at den arbejdende befolkning også skal aflevere 100 kr., 200 kr. eller 300 kr. i tvungen opsparing, blot fordi Danmarks militær- og udenrigspolitik kræver det. Arbejderhjemmene kan ikke holde til denne politik, de kan ikke betale den tvungne opsparing, og det er meningsløse krav, som udelukkende er en følge af Danmarks udenrigs- og militærpolitik. De udvidelser af Atlantpagten, som der her er tale om med Grækenlands og Tyrkiets medlemskab, er ensbetydende med endnu større forpligtelser, endnu større afsavn og ofre for Danmarks befolkning, og en frygtelig skærpelse af krigsfaren.

Hvad er det så for prædikener, man hører her i disse dage. Det ærede medlem hr. Hans Hedtoft siger, at Danmarks sociale standard ingenlunde er mere truet af tilslutningen til Atlantpagten, end om vi havde haft et skandinavisk forsvarsforbund. Hvad er det nu for en problemstilling? Hvorfor ikke sige rent ud, hvad ethvert menneske ved i dette land, at denne infame oprustning